

Apellant väidab esimese väite raames, et Esimese Astme Kohus on rikkunud EÜ artiklis 225 sätestatud pädevuseeskirju seeläbi, et on teinud sisulise otsuse taotluse alusel, millega hageja palus tühistada komisjoni 20. juuli 2007. aasta kirja, millega komisjon keeldus Tais toodetud värviteleviisorite imporditollimaksu tollivormistujärgsest sissenõudmata jätmisest, kuigi kohus oli varem eespool nimetatud taotluse tunnistanud vastuvõetamatuks põhjendusega, et kõnealune kiri ei saa tekitada õiguslikke tagajärgi.

Teise väite raames väidab apellant, et Esimese Astme Kohus on rikkunud kaitseõigusi ja teinud asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel ilmselge vea, kuna jättis esiteks rahuldamata tema taotluse võimaldada pooltel tutvuda kogu tõendusmaterjaliga ning teiseks asus seisukohale, et Thomson on toiminud ilmse hooletusega, kuna kogenud ettevõtjana oleks ta pidanud paluma komisjonilt täpset teavet võimaluse kohta jätkata Tais toodetud värviteleviisorite deklareerimist Tais valminud toodanguna pärast seda, kui oli hakanud hankima Korea ja Malaisia päritolu kineskooppe.

Kolmanda väitega — mis jaguneb kaheks osaks — viitab Thomson asjaolule, et Esimese Astme Kohus on rikkunud tolliseadustiku⁽¹⁾ artiklit 239, mis käsitleb impordi- või eksporditollimaksu täieliku või osalise tagasimaksmise või tollivõla vähendamise võimalust. Hageja väidab, et esiteks on Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi seeläbi, et jättis tema hagi rahuldamata, olles uurinud üksnes pettuse või ilmse hooletuse puudumisega seonduvat tingimust, ilma et oleks eelnevalt kontrollinud tingimust, mis puudutab erandlikku olukorda.

Teiseks on Esimese Astme Kohus teinud vea asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel ja seega rikkunud õigusnormi, kuna asus seisukohale, et tolliseadustiku artiklis 239 ette nähtud tollimaksu vähendamise tingimused ei ole täidetud. Apellandi sõnul olid tema puhul selle sätte nõuded täidetud, kuna juhtumi asjaoludest lähtuvalt oli tegemist erandliku olukorraga, kuivõrd komisjon oli muutnud asjassepuutuvate sätete tõlgendamise praktikat, ilma et oleks ettevõtjaid piisaval määral hoiatanud.

Lisaks väidab Thomson, et tal ei olnud oma toimingute seaduslikkuse osas kahtlusi, kuna ta oli veendunud, et kogu tema toodangu suhtes kuulus kohaldamisele ainult ühekordne dumpinguvastane tollimaks, mis oli määratud kindlaks kokkuleppel komisjoniga. Seega ei saa talle ette heita hooletust.

⁽¹⁾ Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määrus (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Arbeitsgericht Wuppertal (Saksamaa) 14. detsembril 2009 — Dieter May versus AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

(Kohtuasi C-519/09)

(2010/C 80/14)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Arbeitsgericht Wuppertal

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Dieter May

Kostja: AOK Rheinland/Hamburg — Die Gesundheitskasse

Eelotsuse küsimused

1. Kas töötaja mõiste direktiivi 2003/88/EÜ⁽¹⁾ artikli 7 lõigete 1 ja 2 tähenduses (= direktiivi 93/104/EÜ artikkel 7) [...] hõlmab ka teenistuseeskirjade alusel teenistusse võetud sellise avalik õigusliku isiku abiteenistajat (*Dienstordnungsangestellte*), mille liidu seadusega antud volituse (*Reichsversicherungsohnungsordnung* § 351) alusel vastu võetud autonoomne põhikiri viitab teenistuseeskirjade alusel teenistusse võetud abiteenistuja puhkuseõude osas ametnike suhtes kehtivatele sätetele (käesoleval juhul *Landesbeamtengesetz NW* §-le 101 koosmõjus *Verordnung über den Erholungsurlaub der Beamtinnen und Beamten und Richterinnen und Richter im Lande Nordrhein Westfalen*'iga)?

⁽¹⁾ Euroopa parlamendi ja nõukogu 4. novembri 2003. aasta direktiiv 2003/88/EÜ töötaja korralduse teatavate aspektide kohta (ELT L 299, lk 9; ELT eriväljaanne 05/04, lk 381).

Eelotsusetaotlus, mille esitas Bundesverwaltungsgericht (Saksamaa) 22. detsembril 2009 — Deutsche Telekom AG versus Saksamaa Liitvabariik

(Kohtuasi C-543/09)

(2010/C 80/15)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Deutsche Telekom AG

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Saksamaa Liitvabariik

Menetlusse astujad: Go Yellow GmbH, Telix AG

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) ⁽¹⁾ artikli 25 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriikidel on lubatud kohustada ettevõtjaid, kes eraldavad abonentidele telefoninumbreid, tegema üldkasutatavate numbriinfoteenuste ja üldkasutatavate kataloogide pakkumise eesmärgil kättesaadavaks selliste abonentide andmed, kellele asjaomane ettevõtja ei ole ise telefoninumbreid eraldanud, juhul kui ettevõtjal on nimetatud andmed olemas?
2. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav,

kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. juuli 2002. aasta direktiivi 2002/58/EÜ, milles käsitletakse isikuandmete töötlemist ja eraelu puutumatuse kaitset elektroonilise side sektoris (eraelu puutumatust ja elektroonilist sidet käsitlev direktiiv) ⁽²⁾, artiklit 12 tuleb tõlgendada nii, et eespool nimetatud kohustuse kehtestamine siseriikliku seadusandja poolt sõltub sellest, kas teine telefoniteenuse osutaja ja/või tema abonentid annavad andmete edastamiseks nõusoleku või ei esita sellele vähemasti vastuväiteid?

⁽¹⁾ EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367.

⁽²⁾ EÜT L 201, lk 37; ELT eriväljaanne 13/29, lk 514.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Varhoven administrativen Sad (kõrgeim halduskohus — Bulgaaria) 23. detsembril 2009 — Aurubis Bulgaria versus Nachalnik na Mitnitsa — Sofia

(Kohtuasi C-546/09)

(2010/C 80/16)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varhoven administrativen Sad

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Aurubis Bulgaria AD

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Nachalnik na Mitnitsa — Sofia (Sofia tolliameti direktor)

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik ⁽¹⁾, artikli 232 lõike 1 punkti b tuleb siseriiklikel kohtutel tõlgendada nii, et toll võib täiendada tollivõla summalt nõuda viiviseid ainult arvestuskande tegemise, võlgniku teavitamise ja määruse artikli 222 lõike 1 punkti a alusel tolli määratud täiendava tollivõla tasumise tähtaja möödumisele järgneva aja eest?
2. Kas nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, artikli 214 lõiget 3 tuleb 2. juuli 1993. aasta määruses (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted määrusele nr 2913/92 ⁽²⁾, asjakohaste sätete puudumisel tõlgendada nii, et siseriiklikud ametiasutused ei tohi nõuda viiviseid esialgse tollideklaratsiooni esitamise ja järelarvestuskande tegemise vahelise aja eest?
3. Kas nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik, ja 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93, millega kehtestatakse rakendussätted määrusele nr 2913/92, sätteid tuleb tõlgendada nii, et siseriiklike õigusnormide puudumisel, mis näeksid järelarvestuskande tegemisel sõnaselgelt ette tollimaksu suurendamise või muu siseriikliku sanktsiooni summa ulatuses, mida oleks nõutud viivisena tollivõla tekkimise ja järelarvestuskande tegemise vahelise aja eest, ei või siseriiklikud kohtud ühenduse õiguse kohaselt tollimaksu taoliselt suurendada või sellist sanktsiooni määrata?

⁽¹⁾ EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307

⁽²⁾ EÜT L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3